

her. Jeg mener ogsaa, at det er en for haard Bestemmelse, der findes i samme Paragrafs Litr. d., om, at det skal være en egenhændig skriftlig Begæring, som indsendes. Det glædede mig, at den højt-ærede Kultusminister gik saa meget ind paa Forslaget fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), at han mente, man kunde have trykte Skemaer, som man kunde udfylde. Jeg antager, at den ærede Kultusminister, som jo er godt kendt med Befolkningen ude omkring i Landet, ved, hvor meget det har at sige, naar en Mand, som maaske ikke har haft en Pen i Haanden de sidste 10 Aar, skal afgive en saadan skriftlig Erklæring. Jeg tror, at det for manges Vedkommende alligevel bliver andre, der komme til at skrive den. Jeg vilde derfor være glad, om vi kunde faa nogle Blanketter, som kunde udfyldes; derved kom vi noget nærmere til det. At der skal en special Begæring til, er jo særlig bestemt af Hensyn til de Folk, som have Ære nok i Livet til at sige: vi ville ikke med, saa at de kunne blive staaende udenfor og virkelig ikke komme med.

Naar vi gøre Vælgerkorpset saa bredt, som jeg ønsker det, mener jeg heller ikke, at det behøves at have den i § 5 omtalte Erklæring, i det mindste ikke i det Omfang, som den har, for saa vidt der kræves Erklæring om, at de ere døbte og konfirmerede i Folkekirken. Med Hensyn til dette sidste Punkt vil jeg særlig bede Dem lægge Mærke til de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro), som paaviste, at der virkelig er Folk her i Landet, der ere døbte og konfirmerede lovlig, men som, naar de skulle melde det for Folkekirken, ville faa en hel Del Besværligheder, i det mindste inden de kunne komme til at give denne Erklæring. Jeg mener, det maatte være nok, naar vedkommende sagde: Jeg er Medlem af Folkekirken.

Men saa kommer jeg til den næste Indskrænkning, der findes i § 8, nemlig det, at de, som ere valgte ind i Menighedsraadene, skulle afgive et saakaldt gejstligt Løfte, et Slags Kirkeløfte, et Løfte i Lighed med det, Ordets Forkyndere, Præsteskabet, skulle affægte. Det synes jeg nu slet ikke behøves, det maa være tilstrækkeligt, at de i det hele taget give et Løfte om, at de med Troskab ville leve efter Landets Love. At de skulle have den danske Folkekirkes Forskrifter til Rettesnor, mener jeg ikke behøves; thi

det vedkommer nærmere den aandelige Side end den saakaldte materielle eller verdslige. Menighedsraadet vilde efter den Mening, jeg har om det, og efter et saadant Valgprogram, jeg nu har fremsat her, kun nærmest komme til at behandle alt, hvad der vedrører den verdslige Side, og komme vi saa til deres Opgave, vil der være en hel Del, der fuldstændig bør skæres bort. Det er saaledes en stor Ulejlighed, man gør disse Mænd, naar de skulle møde ved Kirkesynet. Naa, det kan godt være, at det kan være rigtigt, at de møde, da de kunne have en Del gode Tanker at fremføre om Kirkens hensigtsmæssige Indretning o. s. v. Naar det derimod i § 12 hedder, at de skulle møde ved Visitatser med Bisp eller Provst, som altsaa kun komme i Anledning af Skole- og Kirkespørgsmaal, bliver det lidt vel kristeligt for de Folk, at de skulle til at trænge ind i Kirkens indre Væsen og udtale deres Mening om, hvad der er ønskeligt for Kirkens Anseelse og Værdighed og Gudstjenestens Højtidelighed, eller ligefrem at forebringe de Ønsker, som kunde leve i den kristne Menighed. Jeg tror, at man gaar for vidt, naar man giver dem denne Opgave. Naturligvis kunne de godt være med til at bestemme, om der skal være Kirkevarme, og hvordan Pengene skulle skaffes til Veje til Kakkelovne eller andre Indretninger til dette Brug, og mange af de andre Ting, der ere omtalte i § 13, det mener jeg, man godt kan give dem til Opgave, især da der er lagt et stærkt Bånd paa flere af de Forhold, der vedrøre det, jeg kalder den mere aandelige Side. Der er nemlig føjet til, baade ved Punkterne c, d, e og f, der altsaa berøre saadanne Forhold: naar Præsten deri er enig. Det vil altsaa sige, at de paa alle disse forskellige Punkter slet intet udrette, hvis de ikke ere enige med Præsten, og i sin store Almindelighed maa vi da gaa ud fra, at Præster holde paa det virkelig kristelige og altsaa ville se at faa dette frem i saa høj Grad som muligt.

Jeg kommer derefter til et Punkt, hvor jeg gerne vilde have nogen Udvidelse, og tænker herved paa et Forhold, der har gjort sig gældende i Løbet af de senere Aar, nemlig Forholdet med Hensyn til Ofrets Afløsning. Det er en ønskelig Sag, at faa Ofret afløst. Hvor der er kommet Ansøgning frem fra en Kommune om at faa det afløst, er den vel bleven støttet; men der er dog enkelte Amsraad, som have taget en Særstilling, og det kommer af Vanskeligheden ved Ligningsforholdet.